

РЕШЕНИЕ

№ 4415

гр. София, 03.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 09.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **163** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на Е. Юг Е. /ЕР Юг Е./ срещу решение № Ж-687/11.12.2019 г. на КЕВР. Моли атакуваното решение да бъде отменено.

Ответникът, КЕВР, моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Заинтересованата страна /ЗС/, Е. БР Е., моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноси.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

С атакуваното решение от 11.12.2019 г. КЕВР е дала указания на жалбоподателя в 1-месечен срок да издаде становище с посочени условия за присъединяване съгл. Наредба б, глава 5, раздел 2, отговарящи на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ на Е. БР Е. за ФЕЦ Е. БР 1 до 30 kW, заявена за изграждане при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

Решението е прието на закрито заседание на посочената дата, видно от извлечение от протокол № 218 /л. 16/.

На 04.12.2019 г. е изготвен доклад от дирекция Електроенергетика и топлоенергетика /л. 25/.

Производството пред КЕВР е започнало по жалба на Е. БР Е. /л. 94/. На 10.09.2019 г.

Комисията е изисквала от Е. Юг Е. /л. 93/ всички документи във връзка с жалбата на дружеството и същите са постъпили с отговор от 24.09.2019 г. /л. 29/. Същата жалба е изпратена от Е. БР Е. до Е. Юг Е. /л. 72/, от което е постъпил отговор /л. 74/.

Към документите е приложено удостоверение за въвеждане в експлоатация от 02.07.2019 г. /л. 32/ на гараж – допълващо застрояване; разрешение за строеж на гараж-допълващо застрояване и ограда с РЗП от 15,44 кв.м. /л. 33/; скица от 17.07.2019 г. /л. 35/; нотариален акт за продажба на недвижим имот с площ от 427 кв.м. от 2016 г. /л. 36/; искане за сключване на договор за присъединяване на обекти на клиенти /л. 45/ въз основа на предварителен договор за присъединяване от 11.12.2018 г.; заявление за проучване на условията за присъединяване на обект за производство на ел. енергия /л. 48/, в което е посочено, че инсталираната мощност е 29,96 КWp; заявление за услуга за монтаж на електромер във връзка с удостоверение за въвеждане в експлоатация № 43 от 02.07.2019 г. /л. 51/ ведно с други документи – заявления до жалбоподателя.

Документите във връзка с подаденото заявление за проучване на условията за присъединяване на обект за производство на ел. енергия /л. 226/ са представени и допълнително от жалбоподателя с молба от 03.07.2020 /л. 224/, вкл. и издадените в изпълнение на атакуваното решение на КЕВР становище и констативен протокол /л. 236 и сл./.

Приложени са предварителен договор от 11.12.2018 г. /л. 56/ с предмет – присъединяване на обект „гараж“ в имот 501.2677, както и договор а присъединяване от 24.01.2019 г. /л. 62/ на обекта „гараж“ ведно с протокол за монтаж /л. 67/.

Представен е договор от 26.10.2018 г. за съгласие за монтаж на преместваемо съоръжение в поземлени имоти № 501.2678 с площ от 431 кв.м.; № 501.2679 с площ от 429 кв.м.; № 501.2680 с площ от 428 кв.м. и № 501.2677 с площ от 427 кв.м. /л. 70/, сключен между собствениците на описаните имоти Б. Р. и М. С.-Р. и Е. БР Е., представлявано от М. С.-Р.. От скицата е видно разположението на имотите, в които следва да бъде изградена ФЕЦ /л. 78/.

С писмо от 08.08.2019 г. /л. 96 и л. 235/ електроразпределителното дружество е уведомило Е. БР Е., че прекратява процедурата по присъединяване на ел. централа, тъй като в УПИ III-2677 не съществува сграда, присъединена към електроразпределителната мрежа. Именно във връзка с цитираното писмо Е. БР Е. е сезирало КЕВР.

Представена е снимка на т.нар. „сграда“ /л. 75/, ведно с пояснение към жалба /л. 76/ и становище на гл. архитект на [община] /л. 77/, в което е вписано, че обектът „гараж-допълващо застрояване“ се счита за строеж съгл. пар. 5, т. 39 от ДР на ЗУТ и за него е издадено цитираното по-горе удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа-5та категория № 43 от 02.07.2019 г.

По делото е изготвена Съдебно-техническа експертиза /л. 151/ със задача вещото лице да посочи какво представлява изградената в имота постройка като конструкция, архитектурно – пространствено изпълнение и от какви материали. От страна на експерта е направено подробно описание ведно с цветни снимки.

В съдебно заседание на 28.05.2020 г. КЕВР представя решения на АССГ, касаещи идентични спорове между Е. ЮГ Е. и Е. БР Е. за ФЕЦ в УПИ X-2680, в който е изграден гараж, въведен в експлоатация с удостоверение № 40/02.07.2019 г. /адм.д. № 196/2020 г./ и ФЕЦ в УПИ V-2678, кв. 532, в който е изграден гараж, въведен в експлоатация с удостоверение № 42/02.07.2019 г. /адм.д. № 197/2020 г./. След отмяна на хода на устните състезания по настоящото дело са присъединени материали от адм.

д. № 197/2020 г. /л. 209 и сл./, вкл. и снимка на изградения в УПИ V-2678 гараж /л. 215/.

За изясняване на фактичката обстановка от съда по настоящото дело, с определение от 18.06.2020 г. /л. 185/ допълнително са изискани писмени доказателства от страните. От ответника са постъпили решения № Ж-686 от 11.12.2019 г., № Ж-688 от 11.12.2019 г. и № Ж- 689 от 11.12.2019 г. /л. 194 и сл./, постановени по жалбите на Е. БР Е. по отношение на ФЕЦ в съседните на процесния имот УПИ V-2678, УПИ VI-2679 и УПИ X-2680.

Предмет на решението на КЕВР, обжалвано по настоящото дело, е прекратяването на процедурата за присъединяване към електроразпределителната мрежа на обект ФЕЦ „Е. БР 1“ /л. 10/ с писмото от 08.08.2019 г. /л. 96/. Предмет на останалите три решения на КЕВР, представени допълнително, е прекратяването на процедурата по присъединяване на ФЕЦ Е. БР 2 в УПИ V-2678 /л. 195/, ФЕЦ Е. БР 4 в УПИ VI-2679 /л. 199/ и ФЕЦ Е. БР 3 в УПИ X-2680 /л.203/. Обстоятелството, че се касае за различни ФЕЦ, собственост на Е. БР Е., се установява и от приобщените материали от адм.д. № 197/2020 г. на АССГ /л. 209 и сл./, както и от представените от заинтересованата страна допълнителни доказателства /л. 241 и сл./, в частност заявленията за проучване на условията и начина на присъединяване на ФЕЦ с мощност от 29,96 kW в имот 501.2677 /л. 245/, а именно ФЕЦ Е. БР 1 /л. 260/ ведно с договор за ФЕЦ Е. БР 1 /л. 261/, ведно с представените идентични заявления за проучване, становища и договори за присъединяван на обект за производство на ел. енергия към електроразпределителната мрежа на жалбоподателя - за ФЕЦ Е. БР 2 /л. 279 и сл./, ФЕЦ Е. БР 4 /л. 307 и сл./ и ФЕЦ Е. БР 3 /л. 337 и сл./, всяка от тях, находяща се в гореописаните съседни на процесния имот УПИ, респ. всяка с мощност от 29,925 kW.

От правна страна съдът намира следното:

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5 когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.), Глава девета. В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение, с което са дадени задължителни указания на Е. Юг Е. във връзка с жалбата на Е. БР Е..

Оспореният индивидуален административен акт - решение № Ж-687 от 11.12.2019 г., е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма и процесуалните правила на Наредба № 3/21.03.2013 г.

Налице е материалната незаконосъобразност на решението.

В тази връзка на първо място следва да се отбележи, че представените решения на АССГ по сходни правни спорове не са задължителна съдебна практика, нито са влезли в сила, поради което и настоящият състав не е длъжен да се съобрази с приетото в тях. На следващо място, настоящият състав намира, че КЕВР не е приложила правилно материалния закон от една страна досежно понятието „сграда“ и от друга –

оспореният акт не съответства на целта на закона съгл. чл. 146, т. 5 от АПК.

Действително, както КЕВР е посочила в обжалваното решение, ЗЕВИ има за цел да стимулира производството и потреблението на енергия, произведена от възобновяеми източници /ВИ/ - чл. 2 от ЗЕВИ, като следва да бъде предоставен гарантиран достъп на енергия, произведена от ВИ – чл. 18, ал. 1 от ЗЕВИ. „Гарантиран достъп“ обаче не означава безусловен такъв и именно по тази причина в глава 4та, раздел 2ри от ЗЕВИ са уредени предпоставките за присъединяване на енергийни обекти за производство на ел. енергия от ВИ. Така, в чл. 22, ал. 1 от ЗЕВИ е предвидено, че операторите на разпределителни електрически мрежи ежегодно до 28 февруари представят на оператора на преносната електрическа мрежа предвижданите за едногодишен период електрически мощности, които могат да бъдат предоставяни за присъединяване към разпределителните мрежи на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, по райони на присъединяване и нива на напрежение, а съгл. ал. 5 на същата разпоредба КЕВР издава решение по реда на чл. 115 и сл. от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, с което одобрява тези мощности след извършване на проверка. По-нататък, в чл. 23 от ЗЕВИ е регламентиран редът, по който лицата, които искат да изградят обекти за производство на ел. енергия от ВИ, следва да процедурат, като тази процедура е предвидена именно в изпълнение на целите на ЗЕВИ по чл. 2 и чл. 18 – за да е налице предвидимост, обективност и липса на дискриминация по отношение на всички евентуални желаещи производители на ел. енергия от ВИ.

Ако се приеме тезата на КЕВР, че следва операторът безусловно да присъедини всеки производител на ел. енергия от ВИ, то и обсъдената регламентация би била ненужна и всяко електроразпределително дружество би следвало да присъедини всеки желаещ производител на ел. енергия от ВИ, което определено не е целта на закона, предвид горесцитираните норми на чл. 22 и чл. 23 от ЗЕВИ. Наличието на подобна регламентация и одобряването на електрически мощности е в съответствие с целите /като процентни показатели на енергия от ВИ/, регламентиращи в приложение 1 на Директива 2009/28/ЕО, които от своя страна са предвидени с цел създаване на баланс през годините /от 2005та до 2020та съгл. Директивата/ от една страна между увеличаването на дела на енергия от ВИ в брутно крайно потребление на енергия и от друга – формирането на цената на ел. енергия, която не следва да бъде непосилна за крайните потребители. А е безспорно, че цената на ел. енергия от ВИ е преференциална и тази цена в крайна сметка се заплаща именно от крайните клиенти.

В контекста на изложеното е приета и разпоредбата на чл. 24 от ЗЕВИ, която регламентира изключение от така въведеното правило на чл. 23, и съгл. т. 1 предвижда, че чл. 23 не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници /ВИ/ с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Целта на това изключение е да стимулира ползването на ел. енергия от собствени неголеми ВИ за собствени нужди, т.е. за собствено потребление – затова е уредено и задължението да е налице сграда в имота – а остатъчното количество следва да се закупи от оператора по преференциалните цени. Именно, защото се касае за изключение /а изключението е стеснителна/извънредна хипотеза на общото правило/, то и същото не би могло да бъде тълкувано разширително в настоящия спор, включително и относно значението

на думата „сграда“.

Въпросните малки инсталации са такива, които не биха могли да повлияят негативно върху стабилността на цялата енергийна система. При всички случаи обаче, целта на разпоредбата на чл. 24 не е да стимулира злоупотребите, при които се изграждат фиктивни постройки в територии, в които няма потребление и се налага пренасяне на произведената електрическа енергия. Именно затова се касае за изключение от общото правило.

В подкрепа на горните мотиви е т. 43 от преамбюла на Директива 2009/28/ЕО, изцяло транспонирана с приемането на ЗЕВИ, имаща за цел да стимулира гражданите към постигането на целите на Директивата, т.е. към използване на ел. енергия от ВИ, както и т. 51 от преамбюла на Директива (ЕС) 2018/2001 от 11.12.2018 г. И двете директиви имат идентичен предмет – насърчаването на използване на енергия от ВИ, като по-новата определя правната рамка, в частност процентите на ел. енергия от ВИ в отделните държави членки до 2030 г. Съгласно т. 51 /която на практика пояснява вложеното в т. 43 на Дир. 2009/28/ЕО значение/ за да се насърчава използването на възобновяема енергия от микро, малки и средни предприятия (МСП) и от отделните граждани в съответствие с целите, определени в настоящата директива, за малките проекти за възобновяема енергия, включително децентрализираните проекти, например покривните слънчеви инсталации, следва да се въведе процедура чрез обикновено уведомяване за свързване към мрежата до компетентния орган. Цитираната норма потвърждава посоченото, че чл. 24 изисква в съответния имот, намиращ се в урбанизирана територия, да е налице сграда, именно с цел покривната слънчева инсталация да захранва тази сграда и по този начин реално произведената от ВИ енергия да се използва за собствено потребление. А поставеният във въпросния парцел гараж от ламаринена конструкция нито е сграда /за което ще бъдат изложени мотиви по-долу/, нито служи за обитаване/живеене, нито представлява предприятие, реално ползващо ел. енергия за производствените си нужди, нито въобще в него има реално потребление на енергията от ВИ за отопление.

Както бе посочено, след като чл. 24 от ЗЕВИ е изключение, то и тълкуването на разпоредбата следва да бъде съобразно нейната цел, а именно – да се стесни приложението ѝ, а не да се разшири посредством разширителното тълкуване на понятието „сграда“, уредено основно и преимуществено при това в детайли в ЗУТ – по арг. от чл. 46 от ЗНА. Действително в ЗУТ няма легална дефиниция на „сграда“, но това не е пречка значението ѝ да се извлече от съдържанието на разпоредбите на закона. Този подход, впрочем, се прилага и по отношение на други институти в други закони в българското право, като например понятието „невменяемост“, което няма легална дефиниция в Наказателния кодекс /НК., но се извежда от чл. 33 НК и не се налага значението на думата да се търси в тълковния речник. Аналогична е ситуацията и с понятието „сграда“, чието значение за целта на приложението му в чл. 24 от ЗЕВИ не следва да бъде търсено в тълковните и синонимните речници на българския език, доколкото е налице подробна правна уредба на сградите и проектите в ЗУТ.

Чл. 12, ал. 1 от ЗУТ гласи, че застрояване е „разполагането и изграждането на сгради, постройки, мрежи и съоръжения в поземлени имоти“. Още в тази разпоредба се прави разграничение между сгради и постройки. В противен случай законът щеше да използва единствено думата „сгради“. По-нататък, в чл. 41 от ЗУТ е посочено, че допълващото застрояване в урегулирани поземлени имоти се състои от спомагателни,

обслужващи, стопански и второстепенни постройки към сградите на основното застрояване и се разрешава в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план. Именно с оглед характера на постройките на допълващото застрояване, режимът на тяхното допускане е значително улеснен в сравнение с изграждането на сгради.

По см. на пар. 5, т. 38 от ЗУТ „строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.

От горните разпоредби следва безспорно, че строежи са както сградите, така и постройките, а гаражът безспорно е постройка – допълващо застрояване по см. на чл. 41 и сл. от ЗУТ, като това не го превръща в сграда по см. на ЗУТ /в частност чл. 42, ал. 2 и чл. 43, ал. 1 от ЗУТ ясно отграничават гаражите от сградите като понятия/. Именно като „допълващо застрояване“ е посочен въпросният гараж в удостоверението за въвеждане в експлоатация /л. 42/.

Горното разграничение на „сгради“ и „постройки“ се съдържа и в чл. 70 от Наредба № 7 от 22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони. Безспорно и двете понятия съставляват застрояване/строежи, но сградите са такива на „основното“, а постройките, вкл. и гаражите – на „допълващото“ застрояване.

Настоящият състав няма до коментира цитираните в писмените бележки на заинтересованата страна от 06.02.2020 г. отменени разпоредби на нормативни актове, предвид наличието на действащи такива, в частност ЗУТ, обсъден по-горе.

Не следват други изводи и от твърдението в същите писмени бележки, че след като гаражът бил нанесен в скицата, означавало, че същият бил сграда по см. на чл. 24 от ЗЕВИ. Постройките, доколкото биха могли да бъдат самостоятелен обект на собственост, подлежат на нанасяне в кадастъра. Но същите не означава, че се превръщат в сгради по см. на ЗУТ и на изключението на чл. 24 от ЗЕВИ.

Неоснователно е позоваването на Закона за енергийната ефективност /ЗЕЕ/, който урежда обществените отношения, свързани с провеждането на държавната политика за повишаване на енергийната ефективност /чл. 1/. Съгласно пар. 1, т. 27 от ДР на ЗЕЕ "сграда" е конструкция със стени и покрив, **в която се използва енергия за регулиране на вътрешната температура**, а съгл. т. 4 „енергийна ефективност в сгради“ е осигуряването и поддържането на нормативните параметри на **микроклимата в сградите, топлосъхранението им и икономията на енергийни ресурси** за нуждите на сградите с минимални финансови разходи. Енергийната ефективност по см. на цитирания закон, в частност енергийната ефективност на сграда има отношение към разходите за ел. енергия за отопление и цитираната дефиниция на т. 27 в писмените бележки, при това само наполовина, не подкрепя тезата на Е. БР Е., че въпросният гараж е сграда. Напротив, и съгл. ЗЕЕ понятието „сграда“ на практика представлява място за обитаване, за

отопляването на което са необходими енергийни ресурси. Определено процесният ламаринен гараж не е такова място.

Незаконнообразно в атакуваното решение на КЕВР е прието, че не било в компетентността на ЕР Юг Е. да тълкува дали гаражът представлява сграда или не, доколкото самата КЕВР прави такова тълкуване. Това е така, тъй като **именно електроразпределителното дружество следва да провери дали са налице предпоставките за прилагане на изключението по чл. 24 от ЗЕВИ** – макар това да не е изрично посочено в чл. 87 и сл. от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи. В противен случай и ако присъедини обекти, които не съставляват изключение по см. на чл. 24 от ЗЕВИ, то самото електроразпределително дружество би нарушило изискванията на чл. 22 и чл. 23 от ЗЕВИ и би подлежало на санкция от страна на КЕВР.

Неправилно в атакуваното решение на КЕВР е прието, че ЕР Юг Е. не било изпълнило задълженията си по чл. 91, ал. 1 от Наредба № 6. Съгласно цитираната разпоредба операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 14 дни от датата на постъпване на искането. Това обаче е в хипотезата, при която лицето има обект по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ съгл. чл. 87, ал. 1 от Наредба № 6. А както бе посочено такъв обект не е налице, каквото е прието и от ЕР Юг Е.. Именно с този мотив е издадено писмото от 08.08.2019 г. /л. 96/ и е прекратена процедурата съгл. чл. 88, ал. 7 от Наредба 6, тъй като производството за присъединяване на обект по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ на практика се явява недопустимо. Няма как ЕР Юг Е. да издаде становище, с което да определи условията за присъединяването на обект по опростената процедура, без този обект да попада в хипотезата на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

По-нататък, в решението си КЕВР приема, че съгл. скицата се касаело за гараж – масивна постройка. Нито от скицата, нито от удостоверението за въвеждане в експлоатация, нито от разрешението за строеж /л. 32 и сл./ може да се направи извод, че се касае за масивна постройка. Видно от СТЕ и приложените снимки /л. 152/ **въпросният гараж е изпълнен от тънкостенна метална рамкова конструкция.** Металната конструкция е изпълнена чрез заварки като закрепването ѝ върху бетоновата настилка по проект е чрез анкерни болтове, а в действителност е изпълнено чрез заваряване на арматурни желяза към петите на колоните. Стените и покрива са изпълнени от ламарина. Следователно изводите на КЕВР в тази насока също се явяват незаконнообразни и противоречащи на събраните доказателства и действителната фактическа обстановка. **Макар видът на строителството на гаража по същество да не променя факта, че същият съставлява постройка – допълващо застрояване, конструкцията му от ламарина е индичия, че изграждането на подобен род постройка във въпросния парцел УПИ III-2677 има за цел единствено да заобиколи изискванията на чл. 23 от ЗЕВИ като създаде привидност за изпълнение на предпоставките на изключението по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.**

В подкрепа на горното, а именно, че е налице заобикаляне на закона от

страна на Е. БР Е., което от своя страна е довело до незаконосъобразност на решението на КЕВР и на друго основание, а именно противоречие с целта на закона, са и другите събрани по делото доказателства, представени от страните в изпълнение на определението от 18.06.2020 г. /л. 185/ и описани подробно по-горе във фактичката част на настоящото решение /л. 192-л. 366/.

От същите е видно, че Е. БР Е. е изградило ламаринени гаражи и в съседните УПИ № V-2678, VI-2679 и X-2680, във всеки от които е разположена и ФЕЦ – Е. БР 2, Е. БР 3 и Е. БР 4, всяка с мощност от 29,925 kW. **Т.е. в 4те съседни УПИ на базата на твърдението за наличие на „сграда“, а всъщност е изградена ламаринена постройка на допълващото застрояване – гараж, е изградена ФЕЦ с мощност от почти 30 kW, или общата мощност на 4те съседни ФЕЦ е почти 120 kW.**

В случая, макар формално да се касае за отделни ФЕЦ в отделни имоти, всяка с мощност до 30 kW, във всеки от които имоти е изградена постройка /не сграда/, настоящият състав намира, че е налице заобикаляне на закона от страна на Е. БР Е., в частност на чл. 24 от ЗЕВИ, вкл. и по отношение на изискването за наличие на мощност до 30 kW, което КЕВР не е изследвала. Формално, пред КЕВР са били образувани няколко отделни производства без Комисията да провери параметрите на отделните ФЕЦ, които са всяка с мощност от почти 30 kW, като същите са собственост на едно и също дружество и се намират в съседни имоти, отново собственост на едни и същи лица. **КЕВР не е изследвала каква е целта на подобно действие от страна на собственика на ФЕЦ, респ. дали не се касае за заобикаляне на забраната на чл. 23 от ЗЕВИ. Целта на наличието на процедура за присъединяване по чл. 23 от ЗЕВИ е да се предотвратят злоупотребите, както бе посочено по-горе, чрез изграждането на фиктивни постройки.** В случая именно това е сторено посредством изграждането на 4 ламаринени гаража в съседните УПИ, очевидно предназначени за обитаване и изградени единствено с цел формално да се изпълни изискването на чл. 24 от ЗЕВИ като спорът се съсредоточи върху това дали гаражът е сграда по см. на разпоредбата или не. Освен че не е сграда, същият не е предвиден за обитаване, респ. не представлява предприятие по см. на горесцитираната т. 53 от Директива 2018/2001, което означава и че в тези гаражи няма да има реално потребление на произведената от монтираните върху тях и в прилежащите им имоти конструкция на ФЕЦ.

При това положение съдът намира, че решението на КЕВР не съответства на целта на закона, поради което и на това основание се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Не са били налице основания КЕВР да дава указания на ЕР Юг Е. да издаде становище по чл. 27 от ЗЕВИ във връзка с присъединяването на ФЕЦ при условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, тъй като такава ФЕЦ не е налице.

При този изход на спора в тежест на КЕВР и заинтересованата страна остават направените от тях разноски. Жалбоподателят не претендира разноски, поради което и такива не следва да му бъдат присъждани.

Така мотивиран АССГ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Е. Юг Е. решение № Ж-687/11.12.2019 г. на КЕВР.
ВРЪЩА преписката на КЕВР за ново произнасяне съобразно дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: